

mange selskabsklædte Damer og Herrer, som havde søgt herind efter Teatertid.

„Vi skal vel slutte med en Likør til Kaffen,“ sagde Jægermesteren lidt efter, da Tjeneren havde skænket i Kopperne. „Hvad skal det være, Jytte? En uskyldig Anisette?“

„Ikke nogetsomhelst til mig!“ sagde hun afgjort og viste sig utaalmodig efter at komme afsted. Hun følte sig aldrig vel tilmode i et Restaurationslokale saa sent om Aftenen, naar Herrerne begyndte at ryge og alle Slags underlige Damer kom ind fra Gaden med deres Kavalerer. Og allermest generede det hende at sidde her sammen med Karsten From, hvem Alverden kendte. Ganske vist var det bleven hende temmelig ligegyldigt, hvad Folk tænkte og mente om hende; men hun brød sig alligevel ikke om at blive opført paa Listen over denne Mands tusindogtre Elskerinder.

I det hele taget fortrød hun, at hun havde ladet sig overtale af Fætteren til at gaa med herind. Hun kunde have sagt sig selv, at From vilde gøre dem Følgeskab, saa meget mere, som han en Gang tidligere havde benyttet sig af sit Venskabsforhold til John til „i al Ærbødighed at bringe sig i Erindring hos hende“ — som han udtrykte sig.

„Ja, saa maa vi altsaa undvære dit behagelige Makkerskab!“ sagde Fætteren. „Hvad foretrækker De, From? En Chartreuse, *triple sec* . . . eller en Meukow 1842?“

Den blonde Malers smukke, mørkeblaa Øjne, der havde en Farve som Labrador, vendte sig atter over mod Jytte. Det var, som om han vilde raadføre sig med Udtrykket i hendes Ansigt, inden han svarede.

„Jeg er saa fri at gøre Frøken Abildgaards Ord til mine! . . . Og det er vel ogsaa bleven temmelig silde nu,“ tilføjede han som for at lade hende forstaa, at han havde gættet hendes Tanker og vilde vise hendes Ønske skyldigt Hensyn.

Til Jyttes Ærgrelse lykkedes det ham virkelig at gøre hende rød.

„Ja, saa maa vel ogsaa jeg resignere!“ sagde Jægermesteren og bad Tjeneren bringe Regningen.